

НИЙ

Ний всички сме деца на майката земя,
но чужда е за нас кърмящата ѝ гржд
и в шеметния кръг на земния си път,
жадувайки лжчи, угасваме в тъма —
ний, бедните деца на майката земя.

Над нас се вие бич, над нас тежи хомот
и робския закон на жълтия метал;
ний растнем в нищета, ний гаснем сред печал
и ржсим в своя друм сжлзи и кървав пот —
ний, бледни смъртници — родени за живот.

А ний сме океан от огнени вжлни,
величествен керван към светли висоти.
Чрез нашите сжрца вселената тупти,
живота се крепи на раменете ни,
но ний сме океан от стенещи вжлни.

На земните блага всевечни сме творци,
а нужда ни души до хладната си гржд.
Под черните крила на дебнештата смърт
привеждаме чела със тржнени венци —
ний, вечните творци, ний, морните борци. . .

Но иде ден на сжд! Над майката земя
надвисва ураган и в громкия му зов
преплитат се ведно умраза и любов,
а майката земя вжзсепва се сама —
потжпкала греха, отжрсила срама.

Защото в боен ред сред робската тъма
вжзбунени вжлни издигат се със рев,
защото накипе свещеният ни гнев
и неговия вик стозвучно загжрмя:

— „И ние сме деца на майката земя!“